

Katka Garcia bývá vydávána za, svým způsobem, jistý zjev na naší folkové scéně. Popravdě řečeno, není to ani tak Katkou G., jako spíš stavem naší folkové scény. Tento hudební „zjev“ u nás v současnosti trochu chybí, její předchůdkyně (jakkoliv na ně nenavazuje) jsou již v důchodovém věku (umělecky i fakticky) a navíc stejně plagiovaly převážně české hudební kořeny. Katka Garcia vychází z kořenů irských či keltských a písně z těchto kořenů vyrůstající podává v rámci možností civilně, středoevropsky, místy až středočesky. Hlasově je Katka natolik disponována, že se nemusí uchýlovat k jakýmkoliv pěveckým manýrám, které používají některé její (hořkosladké) kolegyně. Výrazově pak je si zpěvačka zcela jistá uchopením hudebního materiálu a je poznat sžití s žánrem, nebo přinejmenším naposlouchanost této hudební větve. Kde je potřeba být tichá a pietní, tam taková je (úvodní skladba), kde chce být dramaticky rozverná, tam to umí taky (*Before Dawn*). Hudební doprovod se decentně drží ve službách sólistky, neexhibuje, nepředvádí keltské vytržení až šílenství a „jen“ podtrhuje snažení zpěvačky. Je dáno vlastností zvoleného žánru, že při jednoduchém poslechu vám písně splynou v jednu a získáte pocit, že Keltové se pohybovali maximálně rychlostí velmi plouživé chůze a také tak hráli, a že vymřeli zejména na trudnomyslnost a nostalgii v nejvyšším stádiu. Pokud přijmete ale nostalgii za svou, trudnomyslnost ustoupí a nahradí ji jakási vyrovnanost, možná smířenost daná dojmem z muziky. Navzdory předchozím řádkům nebudete mít chuť desku vypnout nebo přeskákat písničky, ale budete si je užívat celé a dokonce – přinejhorším vás to nebude rušit, přinejlepším budete z nich to vnitřní vyrovnání čerpat. Možná k tomu přispívá i to, že Garcia zpívá přinejmenším v angličtině, a tak si zachováte iluzi, že staří Irové a Keltové neměli ve svých písních banality a voloviny. Neotvírejte proto booklet s texty, pokud lépe čtete, než rozumíte anglicky. Deska tedy tvoří příjemný komorní celek, působící jistotou zešeřelé světnice kdesi v Irsku, ve které plápolá oheň, a zpívají se tradiční písně, zatímco venku zuří nepřízeň počasí – přinejmenším déšť a víchra a trocha vlnobití od moře. Nakonec i šedivo-šedivé fotky na obalu tuto atmosféru evokují. Ale vám je příjemně a cítíte teplo, linoucí se nikoliv od krbu, ale od vašeho přehrávače. Klid, neboří, jen příjemně hřeje.

{desky 772}